

முருக தேவபீர்த காவம்

யு.எஸ். சிதம்பாவா

செந்தமிழ் கவிதைகள்

செ. கவி. கவிதைகள்

செ. கவி. கவிதைகள்
செ. கவி. கவிதைகள்
செ. கவி. கவிதைகள்

குருத் தோய்ந்த காலம்

யு.எம். ஆதம்பாவா

மெற்றோ பொலிற்றன் கல்லூரி
27, டட்லி சேனநாயக்கா மாவத்தை
தெனுவல - இலங்கை

குருதி தோய்ந்த காலம் : கவிதைகள்.

ஆசிரியர் : யு.எல். ஆதம்பாவா © - விலாசம் : 680A/2, அஹமது
வீதி, சாய்ந்தமருது, இலங்கை - முதற் பதிப்பு : செப்டம்பர் - 2011 -
வெளியீடு : மெட்ரோபாலிதன் கல்லூரி, 27, டட்லி சேனையக்கா
மாவத்தை, தெஹிவல் - கணனி, அட்டை வடிவமைப்பு : நவாஸ்
சௌபி - அச்சப் பதிப்பு : டிசைன் வேர்ட், சாய்ந்தமருது 077 6401296
- பக்கம் : 64. விலை : ரூபா. 200/=

Kuruthi Thointha Kalam: Poems.

Author : UL. Athambawa © - Address : 680A/2, Ahamed Road,
Sainthamaruthu, Sri Lanka - First Edition : September - 2011 -
Published by : Metropolitn College, 27, Dadly Senenaka Mawatha,
Dehiwale - Type Setting, Cover Design & Layout : Nawas Shawfi -
Printed by : Design World 077 6401296 -Pages : 64- Price : Rs.
200/=

ISBN : 978-955-50411-2-6

எனது
ஆசான்களுக்கு

தலை

செவ்வாய்க்கிழமை

வெளியீட்டுரை

கலாபூஷணம் யூ.எல். ஆதம்பாவா படைத்த குருதி தோய்ந்த காலம் கவிதைத் தொகுதியை மெற்றோ பொலிற்றன் கல்லூரியின் சார்பிலே வெளியிட்டு வைப்பதில் அதன் தலைவர் என்றவகையில் நான் வெகு உவகை எய்துகிறேன்.

எமது இக்கல்லூரி, சகலமட்டத்திலுமான அனைத்து மாணவர்களுக்கும் டிப்ளோமா/உயர் டிப்ளோமா/பட்டப்படிப்பு/மற்றும் பட்டப்பின் படிப்பு முதலிய சகல உயர் கல்வி நெறிகளையும் நடத்திவரும் முன்னணிவாய்ந்த ஒரு கல்வி நிறுவனமாகும்.

முகாமைத்துவம், உளவியல், சமூகவிஞ்ஞானம், மொழிகள், தகவல் தொழில் நுட்பம் ஆகிய பாடநெறிகள் இக்கல்லூரியில் கற்பிக்கப்படுகின்றன. இவ்வாறு, கல்வித்துறையில் உயர்நிலையில் செயற்பட்டுவருகின்ற மெற்றோ பொலிற்றன் கொலிஜ், படைப்பிலக்கியத் துறையில் 50 ஆண்டுகளை நிறைவு செய்கின்ற மூத்த எழுத்தாளர் யூ.எல். ஆதம்பாவாவை கௌரவிக்கும் வகையிலே அவரின் இந்நூலை வெளிக் கொணர்கிறது. இது, இக்கல்லூரியின் தலைவர் என்றவகையில் எனக்கு மிகவும் திருப்தியையும் மனநிறைவையும் தருகிறது.

இவர், இலக்கிய உலகிற்கு முத்தான மூன்று நூல்களை ஈந்திருக்கிறார். இம்மூன்று நூல்களும் இன்றும் பலரால் விதந்து பாராட்டப்படுகின்றன. கலைத்துறையின் மேம்பாட்டிற்கு இவர் ஆற்றிய சேவைக்காக தேசிய மட்டத்திலும், மாகாணமட்டத்திலும் கௌரவிப்புகளையும், விருதுகளையும் பெற்றுள்ளார். அவற்றிலே,

1999 இல் தேசிய மட்டத்தில் வழங்கப்பட்ட கலாபூஷண விருதும் 2005 இல், வடக்கு, கிழக்கு மாகாணசபையினால் வழங்கப்பட்ட ஆளுநர் விருதும் விஷேடமாய் குறிப்பிடத்தக்கனவாகும்.

எழுத்தாளர், கலாபூஷணம் யூ.எல். ஆதம்பாவா படைப்பிலக்கியத் துறையில் இன்னும் இன்னும் சேவையாற்ற வேண்டும்.

இவருக்கு நீண்ட ஆயுளையும், தேக ஆரோக்கியத்தையும் நல்க
இறையை இறைஞ்சுகிறேன்.

கலாநிதி அல்ஹாஜ் சிறாஸ் மீராசாஹிப்

ஸ்தாபகத் தலைவர்,

மெற்றோ பொலிற்றன் கல்லூரி

27, டட்லி சேனநாயக்கா மாவத்தை

தென்கிவல.

வர்ணம் பூசாத வார்த்தைகள்

குருதி தோய்ந்த காலம் என்ற இக் கவிதைத் தொகுதியும் எனக்கு ககப்பிரசவமாகவே அமைகிறது. இதனை நினைக்கும் பொழுது இன்னும் பல நூல்களை எழுதலாமே என்ற எண்ணம் விரிகிறது.

1961 இல் நான் கவிதை எழுதுவதன் மூலம் படைப்பிலக்கியத் துறையில் பிரவேசித்தேன். என்றாலும், உருவகக் கதை, சிறுகதை, கவிதை, கட்டுரை என்று இலக்கியத்தின் பல துறைகளிலும் நிறையவே எழுதியுள்ளேன்.

இதுவரை உருவகக் கதைத் தொகுதி ஒன்றினையும், சிறுகதைத் தொகுதிகள் இரண்டையும் வெளியிட்டிருக்கின்றேன்.

தற்போது, குருதி தோய்ந்த காலம் என்ற இந்நூல் வெளிவருகிறது. இந்நூல், காலம் தாழ்த்தி வந்தாலும் இதுவும் எனது இரத்தமே! இத் தொகுதி, 1961 முதல் இன்றுவரை என்னால் படைக்கப்பட்ட கவிதைகளிலே பொறுக்கி எடுக்கப்பட்ட முப்பத்தைந்து கவிதைகளைக் கொண்டது.

இந்நூலினை வெளியிட்டு உதவிய தெஹிவல மெற்றோ பொலிற்றன் கல்லூரியின் ஸ்தாபகத் தலைவர், ஈர நெஞ்சம் கொண்ட சகோதரர் கலாநிதி அல்ஹாஜ் முகம்மது சிறாஸ் மீராசாஹிப் அவர்களை நான் மிகவும் நன்றி உணர்வோடு எண்ணிப்பார்க்கிறேன்.

இத்தொகுதியின் அச்சோடு கூடிய அனைத்துக் காரியங்களிலும் தனது பொறுப்புக்களுக்கு அப்பாலும் சென்று செயற்பட்ட தோடு, கண்ணியை தனக்கு வயப்படுத்தி அட்டைப்படத்தைக் கச்சிதமாய் உருவாக்கிய கவிஞர் நவாஸ் செனபி அவர்களுக்கும்

‘குருதி தோய்ந்த காலம்’ தொகுதியின் ஒழுங்கமைப்பிற்கு ஆலோசனை வழங்கிய கவிஞர் அனார் இஸ்ஸத் ரீஹானா அவர்களுக்கும் எனது நன்றிகள். மேலும்

இத்தொகுதியின் வரவுக்கு தூண்டுதலாய் அமைந்த நண்பர்களுக்கும் குறிப்பாய் எழுத்தாளர் எஸ்.ஏ.ஆர்.எம். செய்யித் ஹஸன் மௌலானா, ஓய்வு பெற்ற ஆசிரியர் ஏ.எல்.ஏ. முஹம்மட் அலி ஆகியவர்களுக்கும் நான் நன்றி சொல்வேன்.

நன்றி

யூ.எல். ஆதம்பாவா

680A/2, அஹமது வீதி

சாய்ந்தமருது - 14

கவிதைகள்

உணர்வின் ஊற்று - 11 / அவள் - 12 / குருதி தோய்ந்த காலம் - 14 /
அற்புதமான படைப்புத்தான் அன்னை - 15 / தவிப்பு - 16 / சவர்க்காரக் குமிழி
- 17 / வெளிச்சம் - 18 / கருணை நபி பிறந்தார் - 19 / எழுக - 21 / என்று
விழிப்பாளோ - 23 / அன்புக்கு மகுடம் சூட்டு - 25 / பவளவிழாக் கண்ட
எழுத்தாளர் தெளிவத்தை - 27 / சமாதானம் எனும் நிழல் - 29 / நிலா
தேவதைக்கு - 30 / கொத்தன் எனும் பேராறு - 32 / ஆசான் - 34 /
பொக்கிஷம் - 35 / உயிரே தமிழ் மொழியே - 36 / மாமனிதர் அஷ்ரஃப்
மறைந்தார் - 37 / கிழக்கை வென்ற சூரியன் - 40 / தேய்ந்து போனேன் - 41
/ வதை - 43 / பிஞ்சு நிலா - 44 / பெண்ணே - 46 / மகிழ்ந்திடுவேன் - 48
/ பேதங்கள் மறப்போம் / 49 தந்தை - 50 / உஷ்ண மழை - 51 / தோல்வி
எனும் தீ - 52 / டாக்டர் எம். முருகேசப்பிள்ளை - / 54 என்றுதான் ஆறுமோ
இந்த அவலம் - 56 / மழை நீராய் பெருகும் வாழ்க்கைச் செலவு - 59 /
கவிஞரின் ஏக்கம் - 60 / அஸ்தமனம் - 62

நன்றியை மொழிதல் - 63

உணர்வின் ஊற்று

தென்றல் வந்து மலர் மருவி
தேனைச் சுவைத்து முத்தமிடும்
மன்றல் இனிய காட்சியிலே
மகிழ்ந்தே கவிதை யாக்கிடுவேன்

காயும் நிலவில் குளிரேற்றிக்
கனி கொண்டாடும் முகிற் கூட்டம்
ஆயும் முத்தக் கனிச் சாற்றில்
ஆயிரம் கவிதை ஆக்கிடுவேன்

கடலின் கைகள் கரை மகளைக்
கட்டித் தழுவி இதழ் பருகி
உடலஞ் சிலிர்க்கும் காட்சியிலே
உயிராம் கவிதை ஆக்கிடுவேன்

மாவின் கிளையில் கிள்ளையினம்
மகிழ்ந்து காதல் மொழி பேசி
மேவும் பசலைத் தீயினிலே
மேலாங் கவிதை பல செய்வேன்

புல்லின் நுனிமேல் பணித்துளிகள்
புரண்டே காதற் போர் விளைத்துச்
சொல்லும் மோன உரைகளிலே
சுடராம் கவிதை ஆக்கிடுவேன்

அருவி மகளின் வழி நோக்கி
அவள் காற் சிலம்பின் இசையினிலே
உருகிச் சிதையும் கல்லரசன்
உணர்விற் பலவாம் கவி செய்வேன்.

1961 — மலைமதி —

அவள்

குலை வாழை போலவே நிற்கிறாள்
என்னோடு

கூடி வாழ்ந்திட ஒப்புறாள்
குலையாத வனப்பு கொண்டவள்
தேன்பலா
சுளையாக நெஞ்சிலே இனிப்பவள்

மல்லிகைச் சிறப்பினை உதிர்க்கிறாள்
இன்ப
மயக்கத்தை உடலெங்கும் பெருக்கிறாள்
வில்லுப் புருவத்தை நெளிக்கிறாள்
பால்
வெல்லம் கலந்த சுவை அளிக்கிறாள்

கரும் பட்டுக் கூந்தலைப் பிடிக்கிறாள்
என்
கண்ணுக்குக் களிப்பினைக் கொடுக்கிறாள்
கரும்பிலை போலவே வளைகிறாள்
என்னுள்
கவிதை முளைத்திடச் செய்கிறாள்

ஆடியே கொடிபோல் வருகிறாள்
என்
ஆசையை மேலும் கிளறுறாள்
ஓடியே நிலவுபோலொளிகிறாள்
என்
உள்ளத்திலேக்கத்தை பொழிகிறாள்

சன்னலுக் குள்ளாலே நோக்கிறாள்
 துயர்
 சற்றுமே இல்லாது நீக்கிறாள்
 கன்னக் கனிமினை வருடுறாள்
 நெஞ்சை
 காந்தக் கம்பிபோல் கவருறாள்

எளிதான வீட்டிலே வாழ்கிறாள்
 எனில்
 எண்ணக் கனவிலே மூழ்கிறாள்
 துளிதானும் அவளை நான் மறப்பேனோ
 துணிந்து அவளுடன் பறப்பேனே!

குருதி தோய்ந்த காலம்

சண்டையை மிரட்டி ஓட்டுவோம்!
அனைவரும்
சமாதானத்தை நிலை நாட்டுவோம்!
தடைக் கற்கள் விழுந்தாலும் இடையில்
அதையும்
தாண்டியே அந்த கவர்க்கத்தை அடைவோம்!

உயிரைக் கைக்குள் பொத்திக் கொண்டே
கோழிக் குஞ்சாய்
ஒடி ஒழிந்தது போதும்! போதும்!
எங்கே அந்தச் சமாதானம்?
அது
இமயத்திலிருந்தாலும் எடுத்துவருவோம்!

குருதியில் தோய்ந்த அந்தக் காலம்
நம்
கனவிலும் இனி வரவே வேண்டாம்!
புரிந்துணர்வும் மனிதாபிமானமும் பூண்டு
பூரண
சமாதான பூமியைக் காண்போம்!

எழில் கொஞ்கும் ஈழ நாட்டை
மீண்டும்
அழிவுக்குள் போய் வீழ் விடுவதா?
விழிப்போடிருந்து சமாதானத்தை
எத்தனை
தியாகங்கள் புரிந்தேனும் அரியாசனம் ஏற்றுவோம்!

2006.02.12 — வீரகேசரி வாரவெளியீடு —

அற்புதமான படைப்புத்தான் அன்னை

சொற்களில்
அவளை
சிறை பிடிப்பது
கடலைக் கைக்குள்
அடக்கும் எத்தனிப்பு!

வெகு துயிலிலும்
தன் பிள்ளையை
விழிகளுக்குள் வைத்திருப்பாள்!

களளிகளென்றாலும்
அவள் கரங்கள்
சுகம் ஊறும் சமுத்திரங்கள்!

எட்டாத ஆழத்தில்
கசியும் பொழுதே
தன் பிள்ளையின் பசியை
துல்லியமாய்
படம் பிடித்துவிடுவாள்!

பசி காணின்
அது, மாயும் வரை
அவள்
விரதமும் அனுஷ்டிப்பாள்!

அற்புதமான
படைப்புத்தான் அன்னை
அவளுக்கு நிகராய்
இங்கு
எவருமே இல்லை!

2009.05.10 — தினகரன் வாரமஞ்சரி —

தவிப்பு

வரண்ட ஒரு விருட்சம்
தனியே நின்று தவிக்கிறது!

செழிப்பில் திளைத்த போது
நிறைந்து சுகித்த வரும்
இன்றில்லை!

காலடியில் கிடந்து
காரியம் சாதித்தவரும்
ஓடி ஒளிந்து கொண்டார்!

பழுத்துச் சொரிந்த வேளை
விழுந்து அனுபவித்தவரும்
மெல்ல நழுவிக்கொண்டார்!

கற்றியிருந்து
சுகம் துய்த்தவரும்
முற்றாய் உறவை
முறித்துக் கொண்டார்!

அந்த விருட்சம்
தனியே நின்று தவிக்கிறது!

2008.04.20 — தினகரன் வாரமஞ்சரி —

சவர்க்காரக் குமிழி

நான் பாட

மன்னர் அரங்கு தேவையில்லை.

பொதுஜன அரங்கே போதுமானது

மன்னர் அரங்கில் இசைப்பதற்கு

சிலர் ஆலாப் பறக்கிறார்கள்

அரிய பிரயத்தனமும் செய்கிறார்கள்

மன்னர் அரங்கால்

வருகின்ற பெருமை

பப்பாசிக் குழலில் ஊதிவிடும்

சவர்க்காரக் குமிழி போன்றதே

எனது பாடல்களால் பேசப்படுவதையே

நான் விரும்புகிறேன்

நான் பாட

மன்னர் அரங்கு தேவையில்லை

மன்னர் அரங்கு மறைந்து போனால்

போலிகள்

காற்றுப்போன பஜான்களாகிவிடுவர்.

நான்

ஆகாயத்தில் பாடும்

வானம் பாடியல்

நமது தோட்டத்துக் குழில்

எனது பாடல்களால் பேசப்படுவதையே

நான் விரும்புகிறேன்

நான் பாட

மன்னர் அரங்கு தேவையில்லை

2005.10.09 — வீரகேசரி வார வெளியீடு —

வெளிச்சம்

நீண்டநாள் வாழ்பவர்க்கு
காலம்
வழங்கிடும் மட்டமே முதுமை!

பம்பரமாய் சுழன்றோரையும்
பெட்டிப் பாம்பாய்
அடக்கிடும் முதுமை!

வேண்டிய மட்டும்
சுவைத்துவிட்டு
வெளியே விட்டெறிந்த
சக்கையா முதுமை?

கொடிய கோடையா முதுமை?
அது
வற்றி வரண்டு
மூச்சுவிட்ட தரையாய்
வடிவமைத்துவிடுகிறதா உடலை?

முதுமையோடு மூச்சிரைப்பும்
கை கோர்த்து அடி பதிக்கிறதே
அது நீண்ட தொலைவு
நீந்தியதால் எழுந்த இளைப்போ

ஆனாலும்
முதுமையை வெறுப்பது மடமை
அந்த முதுமையுள் நிறையவே புலமை!

2006.02.18 — தினகரன் —

கருணை நபி பிறந்தார்

அண்ணல் நபி பிறந்தார்

எங்கள்

அருமை நபி பிறந்தார்!

மண்ணில் மகிழ்வு பொங்க

எங்கள்

முஹம்மது நபி பிறந்தார்!

அகிலத்தின் இருள் அகல

அவர்

ஆதவனாய் எழுந்தார்!

மகிமையாய் மனிதர் வாழ

நல்ல

மார்க்கமும் அவர் ஈந்தார்!

வரண்டு கிடந்த நெஞ்சுகள்

நாளும்

வாஞ்சையில் வீழ்ந்து மிதந்திட

கருணை நபி பிறந்தார்!

எங்கள்

கண்ணான நபி பிறந்தார்!

பெண்ணைக் கொடுமை செய்யும்

பெரும்

பேதமையையும் துடைத்தார்!

சொன்ன வார்த்தைகள் போலவே

அவர்

செயலிலும் செய்து காட்டினார்!

கொண்ட கொள்கையில் குன்று!

அவர்

குழந்தைகளுக்கு மலர்ச் செண்டு!

இன்று அவரிலை என்றாலும்

நெஞ்சில்

நின்று வழி காட்டுகின்றார்!

எழுக!

தூங்கிக் கிடக்காதே தோழா!
இன்றே
துள்ளியெழுந்திடுவாயே!
ஒங்கிக் கிடக்குதே கடமை
இன்னும்
உறங்கிக் கிடப்பதோ மடமை!

முன்னோரின் பெருமையில் மூழ்கி
இருளில்
முடங்கிக் கிடப்பது முறையோ?
முன்னேற்ற ஒளியெங்கும் பரவ
இன்றே
முயன்று உழைத்திட எழுக!

மாசற்ற நெஞ்சமே கொண்டு
என்றும்
மனிதாபிமானியாய் நின்று
நேசக் கரங்களை நீட்டி
நீதி
நேர்மையாய் வாழ நீ எழுக!

உழைப்பவன் ஊதியம் கரண்டி
வெறும்
ஒடாக ஆக்கிடும் நிலையைக்
களைந்தே எறிந்திட எழுக!
ஒரு
கணமேனும் தாமதம் வேண்டாம்.

சாதிப் பகைமையைப் பெய்து
 நன்கு
 சாதிகளை மோதச் செய்யும்
 தீய மனிதரை வீழ்த்தி
 உறவுத்
 தீபத்தை ஏற்ற நீ எழுக!

1986.10.19 — தினகரன் வாரமஞ்சரி —

என்று விழிப்பானோ?

முஸ்லிம் பெண்போல்
முக்காடிட்டு
மூலையில்
குந்திக் கொண்டிருக்கிறாள் ஒருத்தி!

தோற்றத்தில்
எந்த மாற்றமும் தோன்றவில்லை!
பழைய கோலத்திலேயே அவள்...

அயல் அரிவையர்
நல்ல
வாழ்வுத்துணையை
வறித்துக் கொண்டு
வாழ்கின்றனர்
வசந்தத்தில்!

அந்தப் பூவைகள்,
காலத்துக்குத்தக்கதாய்
ஆடைகளையும்
அணிகலன்களையும்
தரித்தவர்களாய்
தோற்றம் தருகின்றனர்
பார்த்தாலும் கண்படும்
அத்தனை அழகு அவர்கள்!

அவனோ எவரையுமே
கரம் பற்றாது
ஏனோதானோ என்று
வாழ்கின்றாள்!

வெகுவாய்
பாதிப்புறும் வேளையிலும்
வெகுண்டெழாத
ஒரு
பாவையாகவும் இருக்கிறாள்

அவளால்
எவருக்கும்
ஒரு தீங்கும் நிகழாது;
சாந்த குணமும்
வருவோரை
அன்போடு வரவேற்று
உபசரிக்கும்
உயர் பண்பும் உள்ளவள்!

சாய்ந்தமருது எனும்
நாமம் பூண்டவள் அவள்

என்று அவள் விழிப்பாளோ?
நல்லவர் ஒருவரைக் கரம்பிடித்து
பல நலத்தோடு சிறப்பாளோ?

அன்புக்கு மகுடம் சூட்டு

ஏன் மனிதா

நீ

இரும்புபோல்

இறுகிப்போயிருக்கிறாய்?

உனக்குள் கனிந்து உருகும்

மென்மையான

இதயமே இல்லையா?

தென்னையின் ஓலை

தென்றலில் இணைந்து

மென்மையாய்

தேனியை மீட்டுவதைப் பாராய்!

வளரும் கொடி

விழையும்

விருட்சம் தழுவி

புளகாங்கிதத்தை

பூக்களாய்

வெளியிடுவதைப் பாராய்!

ஓடும் மேகம்

நாடும் மேகத்தோடு

கூடி குதூகலிப்பதைப் பாராய்!

இங்கே

அன்புக்கு நடுவே

எந்தக்

குறுக்கீடுகளும்மில்லை!

குண்டு வைத்துப் பிரிக்கும்

கொடூரங்களும்மில்லையே!

நம் இளசுகளை
ஏன் வருத்துகின்றாய்?
அன்பால்
இணையத் துடிப்போரை
தலைமேல் வைத்து
ஆடிப்பாடாமல்
இமயமாய் நடுவே
எழுந்து நிற்பதுமேன்?

ஒரு பொழுதும்
அவர்களை
ஒட்ட விடாமல்
காவல் அரண் அமைத்து
கண்காணித்து வருவதுமேன்?

மனிதா,
அன்புக்கு மகுடம் சூட்டு!
நின்
அக்கிரமத்திற்கு சமாதிகட்டு!
அப்போதுதான்
இன்பம் எங்கும்
அடைமழையாய் கொட்டும்!

2003.03.23 — தினகரன் வாரமஞ்சரி —

பவளவிழாக் கண்ட எழுத்தாளர் தெளிவத்தை

பவள விழாக்கண்ட
பண்பட்ட எழுத்தாளர்
தெளிவத்தை ஜோசப்பை
மூக்கின் மேல் விரல் வைத்து
அண்ணாந்து பார்க்கின்றேன்

சிறுகதை, குறுநாவல், நாவல்,
வானொலி நாடகம், ஆய்வு,
திரைப்படக்கதை,
தொலைக்காட்சி, விமர்சனம் என
பல் துறைகளிலும்
தன் கைவண்ணத்தைக் காட்டினார்
கச்சிதமாய்.

அவரது எழுத்துகளில் கணிசமானவை
மலையகத்தை மையமாகக் கொண்டவைதான்
என்றாலும், அன்னாரது எழுத்து விருட்சம்
தேசிய ரீதியாகவும் தனது கிளைகளை
அகல விரிக்கத் தவறவில்லை.

இலக்கிய வானில் சஞ்சரிக்க
இயலாதிருந்த பலருக்கு
இறக்கைகள் பொருத்தி விட்டவர்.

இவ்வாறு இலக்கியத்துள்
ஈர்க்கப்பட்ட பலருக்கு
இன்றும்
கைகொடுத்து உதவிவருபவர்!

தெளிவத்தை ஜோசப்
தனித்துவமான
தான் வாழும் வரை
இலக்கிய உலகுக்கு
தன்னால் இயன்றதைச்
செய்ய வேண்டுமென்று
எண்ணுபவர்.

தெளிவத்தை ஜோசப்
நல்ல ஒரு மனிதராகவும் மிளிகின்றார்.
அன்னாரோடு,
நானும் சில நாட்கள் பழகியிருக்கிறேன்
அவர், தனது நடத்தையினால்
குறுகிய காலப் பகுதிக்குள்ளேயே
என்னை
தன் வசமாக்கிக் கொண்டார்

தலைநகரில் நிகழ்ந்த
சாணையோடு வந்தது ... என்ற எனது
சிறுகதைத் தொகுதி வெளியீட்டு விழாவிலே,
சகல சோதனைச் சாவடிகளையும்
தாண்டிவந்து
என்னையும் எனது எழுத்துகளையும்
பாராட்டிப் பேசியவர்.

பவள விழாக்கண்ட
பண்பட்ட எழுத்தாளர்
தெளிவத்தை ஜோசப்பை
நெஞ்சாரப் பாராட்டுகிறேன்
அத்தோடு, அன்னார்
மிக்க நலத்தோடு
நீடு வாழவும் வாழ்த்துகிறேன்.

தலைநகரில் நிகழ்ந்த பவளவிழாவை நினைவு கூரும்வகையில் எழுதப்பட்டது.

2010.06.06 — தினகரன் வாரமஞ்சரி —

சமாதானம் எனும் நிழல்

ஆலவிருட்சமாய்
சமாதானம்
அரும்பி வளர்கிறது!
முழுமை எய்தி
அதன் நிழலில்
முழு நாடும்
இனிமை காணவேண்டும்!

இன்று,
வீதித் தடைகள் இல்லை.
எங்கும் விரைவாய் போய் வரலாம்!
பாதியில் மீள வேண்டிய
எந்தப்
பாதகங்களுமில்லை!

இன்று,
காவல் அரண்களுமில்லை!
எந்தக்
கவலைகளும் நமக்கில்லை!
சேவல்களும் அதி காலையில்
சிறகடித்து
சந்தோசப் பா இசைக்கும்!

இன்று
வேட்டுச் சத்தங்கள் இல்லை!
குண்டு வெடிப்புச் சத்தங்களுமில்லை!
நாட்டில் அமைதித் தென்றல்
தலை
காட்டத் தொடங்கி இருக்கிறது!

நிலா தேவதைக்கு

செவ்வாய் காலம்

நிலாவுக்கு
மகுடம் சூடும் விழா
ஒளிப் பிரவாகத்தில்
வெகு கோலாகலமாய்

ஏற்பாடுகளும்
இப்பொழுதே ஆரம்பம்

அன்றைய விழாவில்
பாடும் வாழ்த்துப் பாடலுக்கு
இசை மீட்ட
ஒத்திகை பார்க்கிறது சமுத்திரம்!

தேவதைக்கு
மென்மையாய்
சாமரம் வீச
பயிற்சியில் குதிக்கிறது காற்று

தலைமகளுக்கு
மாலை தொடுக்க
வெள்ளிப் பூக்களைச்
சேர்க்கிறது வானம்

நாயகியை
கௌரவிக்க
மின்மினி மணிகள் பதித்த
பொன்னாடை ஒன்றை
தயார் செய்கிறது இரவு

மலர்லிகை, நைன்குயின் மலர்கள்
 விழாவுக்கு
 மெல்லியதாய் வாசம் பாய்ச்ச
 நுட்பங்களைப் பழிகின்றன
 நிலாவுக்கு
 மகுடம் குடும் விழா
 பதினைந்தாவது நாள் நிறைவில்
 வெகு கோலாகலமாய்

2010.04.18 — வீரகேசரி வாரவெளியீடு —

கொத்தன் எனும் பேராறு

சகோதரனே,

கொத்தன் வீ.எம். இஸ்மாயிலே,
நின்னை இழந்த சோகம்
இன்னும்தான் தாளவில்லை!

மாலைக் கடற்கரையாய்
மனம் மகிழும்
சோலையாய் இருந்தாய்!
திடீரென்று ஒரு நாள்
காலைப் பணித்துளியாய்
காணாமற் போனாய்!

பேராறாய் ஊருக்குள் இருந்து
பலருக்கு
பெரும் பேறாகவும் ஆனாய்!

இலக்கிய வானில்
சஞ்சரிக்க
இயலாத அங்கவீனருக்கும்
இறக்கைகள் ஈந்து
எழுந்து பறக்கவும் வைத்தாய்!

ஆக்க இலக்கியத் துறையில்
வளர
ஆவலோடு அண்டி வந்தவர்க்கும்
படர
தன்னையே கொழுக்கொம்பாய் தந்தாய்

சகோதரனே,

கொத்தன் வீ.எம். இஸ்மாயிலே,

சாதாரணமாய் வாழ்ந்துவிட்டுப்
 போனவனா நீ
 இங்கு ஒரு சரித்திரமே
 படைத்துவிட்டுப் போனவனல்லவா நீ!
 உன்னை நாம் எப்படி மறப்போம்!

மிக நேர்த்தியாய்
 பல சிறுகதைகள் நெய்தாய்!
 நீ நிலைத்திருப்பதற்காகவா
 அவற்றை
 அத்தனை சிறப்பாய் செய்தாய்?

குயிலே கொத்தன் இஸ்மாயிலே,
 நீ இசைத்த பாடல்களும்
 'பெயில்' ஆகவில்லை
 சில பாடல்கள்
 இன்னும் என் செஞ்சுக்குள்
 எதிரொலித்து
 என்னைக் கிறங்கவும் வைக்கிறதே!

கட்டுரை, நாடகத்துறைகளிலும்
 கச்சிதமாய்
 கைவண்ணத்தைக்
 காட்டியிருக்கிறாய்
 இத்தனை திறமைகளும்
 உனக்குள் எப்படி வந்தது?
 நல்லவர், வல்லோர்
 இங்கு
 நீண்ட நாள் வாழ்வதில்லையோ?

நேசனே, மருதூர்க் கொத்தனே,
 நின்னை இழந்த சோகம்
 இன்னும்தான் தாளவில்லை!

2004.07.31 — மருதூர்க் கொத்தன் மீள்தல் —

ஆசான்

அன்போடு அவனைத்து
அறிவுப்பால் ஊட்டும்
அன்னை

அறிவுத் தீயில் காய்ச்சி
அழகு வடிவம் படைக்கும்
கிறாரி

இருள்போக்கி
அறிவு ஒளி ஧ாம்பும்
கதிரவன்

பாறைகளிலும்
புலமை மலர்கள்
புஸ்பிக்கும் வித்தகன்

உயர்த்தி விடுவதே
உன்னத பணியென
எண்ணி இயங்கும் ஏணி

கோடையிலும்
வற்றாது வழங்கும்
அறிவு நீர் ஓடை

கட்டாந்தரையிலும்
கல்விப் பயிர்
வளர்க்கும் விவசாயி

2003.12.20 — தினகரன் —

பொக்கிஷம்

பூ ஒன்று பிறந்தது!
அது
புன்னகையோடு மலர்ந்தது!
சப்பென்று கிடந்த வாழ்வும்
இனி
சுவர்க்கத்தில் சதா மூழ்கும்!

மலடென்று சுட்டோர்
நன்கு
மரத்துப் போய்விட்டார்
நிலத்தினில் அனைத்துமே
இறைவன்
நியதிப்படியே அரங்கேறும்!

தாய்க் கொடியும்
தன்
சேய் மலரில்
பாசம் மாரியாய் பெய்யும்
அரிய
பொக்கிஷம் என்றும் பூரிக்கும்

2003.05.03 — தினகரன் —

உயிரே, தமிழ் மொழியே!

உயிரே, எங்கள் தமிழ் மொழியே
ஓயாது உன்னை ஓதுவோமே!
பயிலப் பயிலவே உன்மேலே
பாசம் பொங்குதே தன்னாலே!

வாழ்வும் கவைத்தது உன்னாலே
வளமும் செழித்தது உன்னாலே
கவலை இனி எமக்கில்லையே!
கரணம் பாடிக் கனி கொள்ளுவோமே!

சேடி, சோழ, பாண்டியன்
சொந்தப் பிள்ளையாய் வளந்தாய்
பாரி, குமரன், சீதக்காதி
பிரிய தாலாட்டிலும் வளந்தாய்!

அறிஞர், புலவர் அனைப்பாலும்
அற்புதமாகவே செழித்தாய்!
இன்று உலகின் திசை எங்குமே
இனிதாய் உன்கூரல் பொங்குதே!

மாமனிதர் அஷ்ரஃப் மறைந்தார்

அன்பே, எங்கள் ஆருயிரே,
அல் ஹாஜ் எம்.எச்.எம். அஷ்ரஃப்
மறைந்து போனாயா?

அறுத்த கோழிபோல்
எங்கள் நெஞ்சம்
அடித்துத் துடிக்கிறதே
ஆ.. மறைந்து போனாயா?

அறிஞர் சபையே,
அதிசயிக்கவே
அரிய அறிவையே
அள்ளிச் சொறிவாயே!

அறிஞர் பெருமகனே!
உன்னையா இழந்தோம்?
எவரும் இழக்க ஒண்ணா
உன்னையா இழந்தோம்

மேடையில் ஏறினால்
சிங்கமாய் கர்ச்சிப்பாய்!
கோடை இடி எனவும்
முழங்குவாய்!
ஒடையின் நீராகவும்
குளிர்வாய்
தேன் பலாவாகவும்
தித்திப்பாய்!

நாவலனே,
எங்கள் நாயகனே,

எமைத் தனியே தவிக்க விட்டு
ஏன் மறைந்து போனாய்?

நித்திரையிலும்
சமூக
சிந்தனையே நினக்கு,
உன்னைப்போல் ஒரு தலைவனை
யாம்
எங்குமே கண்டதில்லை.

சேவைகளை விரைவாய்
நீ
செய்துகொண்டு வந்ததேன்?
காலன் விரைவதும்
உன்
கண்களுக்குத் தெரிந்ததா?

ஐயகோ... உன் பிரிவால்
எங்கள்
ஆவியும் இரத்தக்
கண்ணீர் வடிக்கிறதே!

ஆளுமையால்
அரசில்
அரியாசனமும் பெற்றாய்!
பாமும் இவ்வுலகில்
நீண்டநாள் நீ
வாழ இயலவில்லையே!

அரசியல் ஞானியே! நீ
அணைந்து போனாயா?
ஆறாத் துயரில்
யாம் அமிழ்ந்து போனோமே!

சின்னச் சின்ன
பூஞ்சிரிப்பை
நீ
இதழ்களில் பூக்க வைப்பாயே
அப்பூக்களுக்கு நிகராய்
இங்கு
எப்பூக்களுமில்லையே!

கச்சிதமாய்
கவிதை செய்வாய்!
நின் கவியின்
உச்சம் கண்டு
'கவிக் கோஷம்'
உளம் திறந்து மெச்சினார்;
உனக்கு
கவிஞர் திலகமென்று
கனிவோடு பட்டமும் சூட்டினார்!

கவிஞர் பெருமகனே!
எங்கள் கண்மணியே!
கவி உலகும் உன் பிரிவால்
கண்ணீர் உகுக்கிறதே!

அல்லாஹ்! எங்கள்
அருந்தலைவன் அஷ்ரஃப்
ஜன்னத்துல் பிரதௌஸை எய்த
அருள் பெய்வாய்!

கிழக்கைவென்ற சூரியன்

கிழக்கே சூரியன்
வீரனாய் எழுந்தான்!
அவன்
அழக்கைக் கழுவி
ஒளியும் பூசினான்!

குயில்கள் கீதம் இசைத்தன!
அதற்கு
வண்டுகளும், தும்பிகளும்
பக்க வாத்தியங்கள்!

கிளைகளில் கிள்ளைகள்
கதைகள் பயின்றன!
தளிர்களும் வசந்தத்தை
தலையசைத்து வாழ்த்தின!

பூக்கள் நறு மணத்தை
பக்குவமாய் பீச்சின!
கடலும் உவகை தாளாது
கரையிலடித்து குதூகலித்தது!

மனிதர் மகிழ்வில் திளைத்தனர்!
அவர்களுக்கு
வயிறு உள்ளதும்
நினைவில் இல்லை!

2008.01.28

தேய்ந்து போனேன்

ஒரு குடும்பத்தில்
பலருக்காய்
உழைத்தேன்
விரும்பிய பொழுதெல்லாம்
அவர்களுக்காய்
விருப்போடு உழைத்தேன்

மழை எனக்கு மாங்கனி
வெயிலோ எனக்கு பூமழை
எதனாலும் எனக்கு
அணைமிட இயலவில்லை
இரவு பகலாய்
இயலுமானவரை உழைத்தேன்

உழைப்புத் தீயில்
இளமையோடு
எழிலும் கருகிச் சாம்பலாகின
அதற்குள்ளும்
அயராதுழைத்தேன்
உழைக்க இயலாததால்
இன்று
ஒதுக்கப்பட்டுள்ளேன்

உடலிலும் ஊறு
சக்தியோ மரணப்படுக்கை
என்றாலும் அவர்கள்
எனக்காய்
இரங்கவுமில்லை!

கிடைத்தது ஒரு

முயற்சியை

கொடுத்தது

கொடுத்தது அந்த

முயற்சியை

கொடுத்தது அந்த

கொடுத்தது அந்த

முயற்சியை

கொடுத்தது

கொடுத்தது அந்த

முயற்சியை

கொடுத்தது அந்த

கொடுத்தது

முயற்சியை

கொடுத்தது அந்த

முயற்சியை

கொடுத்தது

கொடுத்தது அந்த

முயற்சியை

கொடுத்தது அந்த

என்ன மனிதர்கள் இவர்கள்,

இயலுமானவரை

பயன்படுத்திவிட்டு

இயலாதபோது

என்னை

கைவிட்டுவிட்டனரே!

எனக்குப் பெயர்கள்

பல

எனினும்,

செருப்புதான்

என் சிறப்புப் பெயர்!

வதை

வானமே,
நிலவை
ஏன் வதை செய்கின்றாய்?
கூந்தலைப் பிய்த்தெறிந்து
அவளை
ஏன் கொடுமை புரிகின்றாய்?

ஆழியே,
கரையை
ஏன் அவஸ்தைப் படுத்துகின்றாய்?
போட்டு உதைத்து
அவளை ஏன் புலம்ப வைக்கின்றாய்?

குன்றே,
அருவியை
கொன்றுவிடவா பார்க்கின்றாய்?
அழுதுகொண்டே ஓடிவருகின்றாளே
அவளை
ஏன் அடித்துத் துரத்துகின்றாய்?

பொறுமை பூண்டதனால்
பெண்ணை
போட்டு வதைக்கின்றீர்
அவள்
நொந்து போனாலோ
நாம்
வெந்தே போவோமே

2006.05.14 — தினகரன் வாரமஞ்சரி —

பிஞ்சு நிலா

தலைமை

பிஞ்சு நிலா
என் பேரன்!
நெஞ்சில் வருவான்
நிதமும் உலா!

வண்டு விழிகளால்
என்னை
வலை வீசிப் பிடிப்பான்!
சின்ன மொழியினில்
மெய் சிலிர்த்த உரையாடுவான்!

தங்கக் குணம் தங்குபவன்
என் மடியில்
தலை வைத்தும் படுப்பான்!
சிங்கக் குட்டி போல்
அவனிடம்
சீற்றமும் பொங்கும்!

அரும்பு, செய்யும்
குறும்பு கொள்ளை!
இருந்தும்
முகம் களிப்பேனா?
அவன்
என் பேரப்பிள்ளை!

வண்ண ஆடைகளில்
தினமும்
வடிவாய் முகிழ்ப்பான்!
எந்த அவலமும்
அவன் முன்னே
எறிந்து சாம்பலாகும்!

மெல்லச் சிரிப்பான்
அச்சிரிப்பு
தேனில் தோய்ந்த பலாச்சுளை!

தனது பணியினை
கடினமாயினும்,
தானே கமக்க முயல்வான்!

நல்ல பிள்ளை
அவன் என் பேரப்பிள்ளை!

அவன் நல்கும்
இன்பம் கொஞ்சமா?
அது
இந்துமா சமுத்திரத்தையும்
விஞ்சுமே!

2011.01.30 — தினகரன் வாரமஞ்சரி —

பெண்ணே

பெண்ணே
வீழிகளில் நீ
காந்தத்தையா வைத்திருக்கிறாய்?
நின் பார்வை பட்டதுமே
நான் காணமற்போனேனே!

பெண்ணே,
வதனம்
உன் ஆழகின் முகவுரையா?
வானமும் உன் வதனத்தை
நிலாவாய் பிரதி பண்ணிக்கொண்டதா?

பெண்ணே,
உன் சுவாசம் மட்டுமல்ல,
வியர்வையும்
இனிய சுகந்தமே!
நீயும்
நறுமண மலர்களால் செய்த
ஒரு புது மலர்தானா?

பெண்ணே,
எத்தனை நளினமாய்
நெனிகிறாய்
வளைகிறாய்

கொடிகளும்
உன்னைப் பார்த்துத்தான்
இவற்றைக்
கொப்பியடித்ததே!

பெண்கள் மறப்பினால்!

மொழிபெயர்த்து

பெண்ணே,
நீ படைக்கப்பட்டது
தூக்கி வீசுவதற்காக அல்ல,
உயிராய்
நேசிப்பதற்காக

2002.09.01 — தினகரன் வாரமஞ்சரி —

மகிழ்ந்திடுவேன்

நித்தம் நித்தம் மலை இடுக்கால்
நெளிந்து நெளிந்து வரு மருவி
சுத்தம் காட்டும் உன் மேனி
சூரிய ஒளியில் பளபளக்கும்!

பாறாங் கற்கள் உனைத் தடுத்தால்
பாய்ந்து அதனை விரட்டிடுவாய்!
சலசல என்று பாடிடுவாய்!
சனங்கள் மகிழ் ஊர்ந்திடுவாய்!

குளிர்ந்த தன்மை கொண்டனை நீ
கூடித் தழுவ அழைக்கிறாய்!
ஓடி நானும் வருகிறேன்
உன்னில் மூழ்கி மகிழ்ந்திடுவேன்!

பேதங்கள் மறப்போம்!

குண்டு வைத்தும், கட்டும்
நம்மையே
கொன்று அழிக்கின்றோம்!
விலங்குகளுக்குள்ளும்
இப்படி
விரோதங்களில்லையே!

வேதங்கள் யாவும்
ஒன்றாய்
வாழவே ஒதுகின்றன!
பேதங்கள் மறப்போம்!
ஒரு தாயின்
பிள்ளைகளாய் நடப்போம்!

மலிந்துவிட்ட கொலைகள்
வேரோடு
அழிந்திட வழி சமைப்போம்!
ஒளிந்துகொண்ட உவகைகள்
வெளியே
வந்து நடமாடவைப்போம்!

தந்தை

தாண்ட இயலாத
உயர் ஸ்தானம் தந்தை!
அன்னாரே,
பிள்ளை தலை நிமிர்ந்து நிற்க
திண்ணிய அஸ்திவாரம்!

பாசத்தோடு கண்டிப்பும்
பெய்து வளர்ப்பான்!
பிள்ளையை
வாசப் பூவாய்
மலரவும்
வழி சமைப்பான்!

பல் ஆண்டுகள்
பிள்ளையை
நெஞ்சிலே சுமப்பான்!
இறக்கை முற்றிய பின்பே
சுமையை
குறைக்க எத்தனிப்பான்!

புத்தி பூக்கும்வரை
பிள்ளையை
நிழலாய் தொடர்வான்
நித்திரையிலும்
தன் இரத்தத்தின்
உயர்வையே நினைவான்!

உஷ்ணமழை

வெய்யில் தீயாய் எரிக்கிறது!
வெளியில்
வந்தவர் வெந்து தெறிக்கிறார்!
மெய்யும் வியர்வையில் குளிக்கிறது!
இயற்கை
செய்யும் சோதனைதான்
எத்தனை விதம்!

பெய்யும் உஷ்ண மழையில்
காளானாய்
புதிய குடைகளும் முளைக்கும்!
கைக்குட்டைகளும்
சேலைத்தலைப்புகளும்
சிலருக்கு
கவின் குடைகளாகவும் மாறும்!

ஆறு, குளம், குட்டைகளும்
ஆதவனின்
கரண்டலில் வறுமை காண்கிறது!
சோறு நல்கும் வயல்களும்
வேகமாய்
உணர்விழந்தும் வருகிறது!

மரம், செடி, கொடிகளும்
வெய்யிலில்
வரண்டு கோலம் குறைவதோடு
தாகமும் தாளாது தவிக்கிறது!
நேர்ந்த
சோகத்தை நினைந்தும் குமைகிறது!

— 2003.06.08 தினகரன் வாரமஞ்சரி —

தோல்வி எனும் தீ!

சாதாரணமானதல்ல

தோல்வி!

அது உலகை

என்றும்

விழிப்போடு வைத்திருக்கும்!

விளையாட்டு வீரர் சிலர்

ஏற்றும்

ஊக்க மருந்துபோல்

அதி சக்தி வாய்ந்தது!

வேம்பாயிருந்தாலும்

அது

சோம்பலை

கொத்தித் தின்னும்!

வாழ்வில் தோல்வி

வராதோர் இல்லை!

எல்லோரும்

இக்கனியை

மென்று சுவைத்தவரே!

எதிர்பாராமல் நுழைந்து

அது எம்மை

அதிரவைத்துவிடும்!

ஏமாந்தால்

எம்மைத் தின்று

ஏப்பம் விட்டுவிடும்!

நான் பிழைக்கிறேன். நான் பிழைக்கிறேன்.

நான் பிழைக்கிறேன். நான் பிழைக்கிறேன்.

நான் பிழைக்கிறேன். நான் பிழைக்கிறேன்.

நான் பிழைக்கிறேன். நான் பிழைக்கிறேன்.

நான் பிழைக்கிறேன். நான் பிழைக்கிறேன்.

நான் பிழைக்கிறேன். நான் பிழைக்கிறேன்.

நான் பிழைக்கிறேன். நான் பிழைக்கிறேன்.

நான் பிழைக்கிறேன். நான் பிழைக்கிறேன்.

நான் பிழைக்கிறேன். நான் பிழைக்கிறேன்.

நான் பிழைக்கிறேன். நான் பிழைக்கிறேன்.

நான் பிழைக்கிறேன். நான் பிழைக்கிறேன்.

நான் பிழைக்கிறேன். நான் பிழைக்கிறேன்.

தோல்வி
கட்டெரிக்கும் கோடை!
அது
பிரசவிப்பதோ
சுகம் தரும் நீரோடை!

தோல்வி
எம்மை
புடம் போடும் தீ!
சாதாரணமானதல்ல தோல்வி
அது உலகை
என்றும்
விழிப்போடு வைத்திருக்கும்!

2011.04.05 - தினகரன் -

டாக்டர் எம். முருகேசப்பிள்ளை

டாக்டர் முருகேசப்பிள்ளை ஐயா,
உங்களிடம் வராமல்
எனது நோயும் தீருவதில்லை.
அதனாலே,
நானும் உங்களை நாடுகிறேன்!

அறைக்குள் அடி வைத்தவுடன்
நேசமாய்
“வாரும்” என்பீர்களே,
அது,
எனது நோய்க்கு விழும்
முதலாவது சாட்டையடி!

நான் பயத்தினால்
ஒரு கோழிகுஞ்சாய்
ஒடுங்கி உட்கார்ந்திருக்கையில்
பரிவோடு
விழிகளை உருட்டி
என்னைப் பார்ப்பீர்களே
அந்த ஒரு பார்வையிலேயே
எனது நோயும் மாய்ந்துவிடுமே!

உங்கள் மந்திரச் சொற்கள் கேட்டு
எனது நோயும்
வாரிச் சுருட்டி எழுந்து
தலைதெறிக்க ஓடிவிடுமே!

நீங்கள் வைத்தியராய்
ஆனவரல்ல
வைத்தியராகவே பிறந்தவர்.

எண்ணப்போல் இன்னும்
 எத்தனை எத்தனையோ ஜீவன்கள்
 இங்கு
 உங்கள் நாமத்தை
 உச்சரிக்கின்றனவே!

இலக்கியத்துக்காய்
 தன்னையும் தானம் செய்ய
 தயாராயிருப்பவர் நீங்கள்!

நல்ல மனிதராகவும் திகழ்கின்றீர்கள்
 நீங்கள்
 கல்முனையில் வளர்ந்து நிற்கும்
 ஒரு கற்பகத்தரு

டாக்டர் முருகேசுப்பிள்ளை ஐயா,
 உங்களிடம் வராமல்
 எனது நோய்யும் தீருவதில்லை
 அதனாலே
 நானும் உங்களை நாடுகிறேன்!

2003.07.03 — மறைவு 2005.11.03 —

என்றுதான் ஆறுமோ இந்த அவலம்

ஏன் கடலே
இப்படிச் செய்தாய்?
ஐயகோ, இந்த அவலம்
என்றுதான் ஆறுமோ?

பதினான்கு அடிகளுக்கு மேல்
பாய்ந்து வந்து
பல்லாமிரம் உயிர்களைப்
பறித்துக்கொண்டாயே!

சமுத்திரமே, நினது
இராட்சத சுனாமி அலைகளால்
பூத்துப் பொலிந்த
புளகாங்கிதத்தையும்
பூச்சியமாக்கிவிட்டுப்
போய்விட்டாயே!

நேசமாய் இருந்தாயே!
எல்லாம் வெளி வேசந்தானா?
உன்னால்
திரண்ட அந்தச் சோகம்
அனைத்துத்
திசைகளையும் ஈரமாக்கியதே!

கடற்கோளினால்
உயிர்களையும்
உடைமைகளையும் இழந்து
அனாதரவாகி

அகதிகளாயினோர்
எத்தனை! எத்தனை!

கடலே, எங்கள்
நெஞ்சங்கள் தோறும்
பொங்கும் பேரவலப்
பெருங்கடலையுமல்லவா
வைத்துவிட்டுப் போய்விட்டாய்!

பாரிய துயரையே
மென்பந்தாய்
தூக்கிப்பூந்தாடிய
பயில்வான்களும்
இத்துயரை
தூக்கவும் இயலாமல்
துவண்டு கிடக்கின்றனரே!

சமுத்திரமே, நீ
வாயை மட்டுமல்ல
கை, கால்களையும்
பூட்டிக் கொண்டு பேயாய்
தலைவிரி கோலமாய்
ஓடிவந்தாயே!

உன்னிடமிருந்து மிகச்சிலர்தான்
உயிர் தப்பியிருக்க வேண்டும்
எத்தனை உதிரங்கள்...
எத்தனை உறவுகள்...
எல்லாம் உனக்கு இரையாகினவே!

ஆழியே, நீ அடித்த அதிரடிகளால்
எங்கள் இதயங்களும்
நொருங்கி
ரணக்கிடங்குகளாயினவே!

ஏன் கடலே, இனங்களுக்கிடையே
நல்ல இணக்கத்தை
ஏற்படுத்த வேண்டுமென்பதற்காகவா
இப்படியொரு பேரழிவைச் செய்தாய்?

சமுத்திரமே,
உன்னிடமிருந்து தப்பியோர்
பருந்தின் வாயிலிருந்து தப்பிய
கோழிக் குஞ்சாய் பதட்டத்துள் கிடந்து
குமைகின்றனரே!
அவர்கள் நித்திரையிலும்
“கடல் வருகிது... கடல் வருகிது” ...
என்று கத்திப் புலம்புகின்றனரே!

கடலே,
எங்கள் ஏழைகள் அழுத கண்ணீர்
உன்னை பீதியடையச் செய்திருக்க வேண்டும்
அதனால்தான், நீ
இரண்டு மூன்று அடிகளோடு
உனது வெறியை
நிறுத்திக் கொண்டாய்!

ஐயகோ இந்த அவலம்
என்றுதான் ஆறுமோ?

— 2005.01.23 தினகரன் வாரமஞ்சரி —

மழை நீராய் பெருகும் வாழ்க்கைச் செலவு

விட்டு விட்டு மழை கொட்டுகிறது!
தேசம்
பட்டுக் கொண்டு
கண்ணீர் சொட்டுகிறது!

கொஞ்சம் கொஞ்சமாய்
நீர் பெருகி
அது
நெஞ்சையும் தாண்டி
நிமிர்கிறது!

தாக்குப்பிடிக்க இயலாது
பலர்
திக்கு முக்காடுகின்றனர்!

கவலைச் சூரியன்
தகிக்கும்
கதிரகளை வீக்கிறான்!
உவகைப் பூக்கள்
கருகியே
உதிர்கின்றன!

எங்கும்
பொருமலும்! பெருமூச்சும்!

மழை நீராய் பெருகி
வதைக்கும்
வாழ்க்கைச் செலவும்
வடியும் காலம்
என்று விடியும்

கவிஞனின் ஏக்கம்

கண்ணாக

உன்னை வைத்திருந்தேன்...

என்னை

ஏன் தவிர்க்கவிட்டுப் போனாய்?

ஒன்றரை தசாப்தங்கள்

என்னோடு நீ...

உன்னை மறக்க முடியாது

உள்ளத்தில் புலம்பி அழுகின்றேன்

உன்னைப் பிரிந்ததாலே

இந்த உலகம் இருண்டு போச்சே!

என்னை துன்பத்தில் மூழ்கவிட்டு

எங்கு போனாய்

மூக்குக் கண்ணாடிப் பெண்ணே!

ஒரு மங்கையின் அழகும் ஒரு மகனின் அழகையும்

மாலை கடற்கரை வெண்மணலில்

ஒரு

மங்கை கொடியென ஆடிவந்தாள்

சேலை வளியி லாசைவது போலவே

என்

சிந்தையி லின்ப மனைந்ததா!

தாமரைத் தண்டினைப் போல் வளைந்தே

அந்த

சுதையல் கரையில் மலர்க்கரத்தில்

பூவிதட் சிப்பிகள் சேத்தெடுத்தாள்

மனப்

புகரினி லின்பம் பூத்ததா!

அலைதாவி வருவதைக் கண்டு அவள்

சேலை

அள்ளி ஒதுங்கியே நீர்க்கரையின்

குலை வளைவு போலவே நின்றிருந்தாள்

மனக்

குன்றினி லின்பங் கவிந்ததா!

இன்பத்தினாற் கவி போங்கிரை

அந்த

இனிய நினைவோடு மனை புகுந்தேன்

அங்கு மகன் பசிகொண்டமுதான்

கவி

எங்கோ பறந்து மறைந்ததா!

2001.03.04 — தினகரன் வாரமஞ்சரி —

அஸ்தமனம்

ஆ... செம்மலரே,
இன்று காலை
அடையாளங்களையும்
தொலைத்துவிட்டு
அநாதையாய் செத்துக்கிடக்கிறாயே!
உன் நிலை கண்டு
என் நெஞ்சு
ஓலமிட்டு அழுகிறதே!

நேற்று காலை
எத்தனை அழகாய் இருந்தாய்!
நீ சிந்திய
களிளமில்லா உன் நகையும்,
ஆடி அசைந்து
நீ செய்த அபிநயங்களும்
இன்னும்
என் கண்களை விட்டும்
நீங்கவில்லையே!
ஆ... செம்மலரே
உன் பிரிவை
என்னால்
தாங்க இயலவில்லையே!

நேற்று மாலை
சூடு பட்ட வடுக்களோடு
சோகத்தில் வீழ்ந்துகிடந்தாய்
அது
உன் மரணத்தின்
முகவுரையா?
ஆ செம்மலரே,
உன் இறப்பு
என் உயிரின்
கழுத்தையும் நெரிக்கிறதே!

2003.03.22 — தினகரன் வாரமஞ்சரி —

நன்றியை மொழிதல்

தினகரன் வாரமஞ்சரி, தினகரன், வீரகேசரி வாரவெளியீடு,
வீரகேசரி, மணிக்ஞரல், மலைமதி,

அருள் சத்திய நாதன், ஏ.எச். சித்தீக்காரியப்பன், பொன்
கரேந்திரன், ரஷீத் எம். நியாழ்.

பெரிய கோயில்

கோயிலுக்குள் சென்று பார்த்தால்

கோயிலுக்குள் சென்று பார்த்தால்

கோயிலுக்குள் சென்று பார்த்தால்

கோயிலுக்குள் சென்று பார்த்தால்

கவிஞரின் நூல்கள்

நாங்கள் மனித இனம்

- உருவகக் கதைத் தொகுதி - 1991

காணிக்கை

- சிறுகதைத் தொகுதி - 1997

சாணையோடு வந்தது...

- சிறுகதைத் தொகுதி - 2007

பகலில் ஒரு சூரியனின் அஸ்தமனம்

- மர்ஹூம் எம்.எச்.எம். அஷ்ரஃப் பற்றிய

கிரங்கற் கவிதைத் தொகுப்பு - 2008

ISBN 978-955-50411-2-6

9 789555 041126